

[Ragnhild Andersen.]

ud på at gennemføre ordningen etapevis netop for at gøre det lettere.

Hvorfor kommer vi med forslaget nu? Jeg er blevet opfordret af den højtærede socialminister til at tage lovforslaget tilbage. Nej, vi kommer med forslaget nu, fordi der er talt rigeligt om denne folkepension, der er blevet givet løfter til hele befolkningen, og den har krav på at se realiteter. Kommissionen blev nedsat i 1948; nu skriver vi 1955. I 1952 kom den socialdemokratiske 30 års plan. Forestil Dem, ærede medlemmer, det var en 30 års plan, og hvad er der kommet ud af den indtil nu? Endnu er vi ikke kommet i gang med at realisere en sådan fremtidsmusik.

Næsten alle partier har udtalt sig for, at en sådan ordning skal gennemføres i denne samling, i denne vinter. Et flertal af partierne har i hvert fald overfor rentemodtagerne, overfor offentligheden brystet sig af deres gode vilje til at gennemføre en folkepensionsordning. Den radikale presse har skrevet velklingende artikler herom. Socialministeren har henholdt sig til, at kommissionen snart måtte være færdig. Det har den højtærede socialminister henholdt sig til mange gange, måske med god grund, det ved jeg ikke, men den højtærede minister har i hvert fald sagt til mit parti og mig personlig: smøg ærmerne op og gå i kommissionen, det er der, det foregår, o. s. v. Den tale vil jeg rimeligvis også få at høre her i dag.

Mit parti har i kommissionen — det skal siges fra denne talerstol — ærligt bestræbt sig for at medvirke til at finde frem til et forslag, som et flertal i kommissionen i hovedtrækkene kunne tilslutte sig. Derfor var vi også blandt dem, der i efteråret opfordrede kommissionens formand til trods vanskelighederne og den række af forskellige mindretalsforslag, der forelå for kommissionen, at forsøge på at udarbejde et forslag, som kunne samle helst alle naturligvis, men dog i hvert fald et flertal. Det har vi gjort, men vi har samtidig sammen med andre partier i kommissionen udtalt, at kommissionen må kunne stille forslag i denne vinter, i denne samling, hvis der skal være rimelighed i det, og sker det ikke, forbeholder vort parti sig at henvende sig til folketinget i denne sag. Det er det, vi gør i dag.

Det samme har andre partier sagt; bl. a. har den radikale presse skrevet udover det ganske land, at det vil ske i denne vinter; det må ske i denne vinter; og hvis ikke andre vil, vil det radikale venstre lade forslag komme frem i det høje folketing. Jeg kan citere fra mange radikale blade, bl. a. „Fyns Venstreblad“, der den 30. oktober bragte en ledende artikel — jeg beder om tilladelse til et kort citat — i slutningen af hvilken det hedder:

„Det sikre er, at et folkepensionsforslag med eller uden kommissionens medvirken vil se lyset i denne folketingssamling, og vi betragter det som et lyspunkt, at folketingets medlemmer således snart får lejlighed til at granske, hvad det nu var, de lovede vælgerne i eftersommeren 1953. Vi håber ikke, der forekommer altfor mange erindringsforskydninger, og sker det ikke, skulle den store reform være sikret et betydeligt flertal i tinget.“

Det er bare et lille uddrag af de synspunkter, der har været fremme fra denne side. Det radikale venstre har ikke alene i kommissionen, men også overfor offentligheden erklæret og givet løfter om, at kommissionen, ville det radikale venstre selv fremsætte sit forslag her i folketinget. Mit parti har givet samme løfte, og vi holder vort løfte.

Kommissionen behandlede det omtalte forligsgrundlag, udarbejdet af formanden på opfordring af et flertal af partier, i januar måned på sit første møde. Forslaget blev forelagt den 20. januar 1955. Vi har haft forhandling om dette forslag. Den 16. februar skulle kommissionen igen have haft møde. Af en eller anden grund blev der ikke noget møde, og det var ikke kommissionssekretariatets skyld; forklaringen kan kun søges i, at et eller flere politiske partier ikke ønskede dette møde i kommissionen afholdt. Der blev forhandlet med os om, hvorvidt mødet kunne finde sted i begyndelsen af marts. Dette møde blev også efter henstilling af de politiske partier her i folketinget, et eller flere, jeg kan ikke sige hvor mange, aflyst. Det var ikke efter henstilling af mit parti.

Det er således klart og tydeligt, at man under kriseforhandlingerne — sådan forekommer det i hvert fald mig — er blevet enig om at droppe den folkepensionsordning,